

Aydan Örtülü

- şiirler -

Yayın Tarihi:

17.11.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aydan Örtülü (10.Ekim.1938)

Manisa'da doğdu.Şair-yazar Güngör GENÇAY ile evlilik yaptı ve bu evlilikten Ayşe GENÇAY isminde bir kız ve Gürkal GENÇAY isminde bir erkek çocuk sahibi oldu.Oğlu da şair-yazardır.Şiir çalışmalarının yanısıra T.Sanat müziği yorumcusu olarak profesyonel olarak çalışmaları oldu ve dinleyicisi ile buluşan bir kaset çalışması yaptı.

Biz Hiçbir Dostu Yarı Yolda Bırakmadık

bana;
"sigarayı bırak, çok içiyorsun" diyorlar.
"bakanlar kurulu toplanmış
ve karar almışlar
ve aldıkları bu kararı
paketlerin üzerine yazdırmışlar"
(sigara sağlığa zararlıdır...)
bunca memleket meselesi varken
koskoca herifler oturup da,
böyle bir karar almışlar.


sigara benim otuz üç yıllık sevdam,
dostum.
günde iki paketten hesapla
kırk kez gözgöze geliyor,
kırk kez parmaklarım okşuyor tenini
ve kırk kez buluşuyoruz
dudaklarımızda.
bakkaldan isterken
günde iki kez adını söylüyor,
kokularımızda kayboluyoruz.


bir keresinde yanılıp da,
bırakmayı düşünmedim değil.
bir sevgilim vardı o zamanlar;
ayrılmıştık.
onun kokusunu takıp ardına
özlemi, hasreti taşıdı burnuma,
ve onulmaz bir pişmanlıkla
yeniden sarıldım can dostuma.


siz; hiç, otuz üç yıl boyunca
ve hiç eksilmeyen bir sevdayla
her gün sevdiğinin adını
adeta haykıran,
onu hiç aklından çıkaramayan,
her gün öpüşen hiç durmadan,
ve o olmadan sanki nefes almayan
ve onu sol cep kapağının altında,
yani yüreğinin üzerinde taşıyan
başka bir sevdalı gördünüz mü?


hani bir söz vardır:
"bir yastıkta kırk yıl"
kırk yıla az kaldı bir yastıkta
ve eskiteceğim yastıkları inatla.



sigaraya savaş açanlar
her gün caddelerde,
sokaklarda cirit atan,
ve egzost boruları
at tarağı kadar iri olan
milyonlarca arabanın
ciğerlerimize doldurduğu dumanı
görmüyorlar.
zehir saçan fabrika bacalarını,
nükleer santralleri,
hormonlu gıdaları,
giderek kanserleşen hayatı
görmüyorlar.
belki de bir çok şeyi bilerek
görmezden geliyorlar.
herkes bir yol tutturmuş;
ya da "yol bulmaya"
burnunun dikine gidiyorlar.


Bektaşilik var serde,
"dostun attığı gül bile yaralar beni"
ama gelecekte ölüm,
dost elinden olsun gözüm.


sigara öldürürmüş,
süründürürmüş,
sağlığa da zararlıymış falan.
ben yaşamım boyunca
bir zararlı tanıdım;
o da "insan"



biz sigara yaktık,
onlar türküleri.
biz sigara yaktık,
onlar ozanları,şairleri.
biz sigara yaktık,
onlar köyleri,kentleri.
biz sigara yaktık,
onlar ormanları,hayvanları,
börtü böceği,
biz sigara yaktık,
onlar kızkardeşi,gelini,
anneyi.

biz sigara yaktık,
onlar umudu,geleceđi...


sigara içenler;
gezegenin duyarlı insanları.
“tabak sevdiđi deriyi
yerden yere vururmuř”
öfkelerini dostlarından çıkardılar.

Aydan Örtülü

Deniz Kızı

adına,
yüzlerce,binlerce
şarkı yapılan,türkü yakılan
ve
insanı,
tüm canlıları,
hayvanları,çiçekleri
bir ana gibi doğuran toprak;
şanssızlığına ağlıyordu.


şansının farkındaydı su.
çünkü;
deniz kızı yalnızca
onun kollarında yaşıyordu.

17.Haziran.2000 / İstanbul

Aydan Örtülü

Dünyada Okunacak En İyi Kitap; Anne!

hayvanların sadık ve hüzünlü bekleyişinde
öldü Procris;
anne de...
ve biz uyandık uykudan
ve yüzyüzedik artık
bir hasır şapkanın
yüzümüze düşürdüğü gölgelerin
sancılı gerçeğiyle.
Cosimo'nun ve anne'nin
kaç acıdan doğma gülüşü
bağlandı çene altından,
bir delikli taş ağırlığınca
sızdı dişlerimizden suskunluğumuz.
ve açıldı çilehane kapıları,
ve kendi yansımasını buldu
kartal kanadında yaptığımız
dönüşsüz yolculuğumuz.
soyundu gökkuşağı renklerinden,
güneş ışığından,
deniz köpüklü dalgasından,
şarkılar notasından,
soyundu;
kokusundan bütün çiçekler.
bir topal telaşla geçti
sokağından hüznün;
"en iyi kitap"ı anlatan
çığırktan müvezziler...

yüzünü istedi toprak,
açtı bağrını kavgaya
yarılan toprağa doldu Procris
ve kefenlendi birer birer
gökkuşağı
güneş
deniz,
şarkılar,
ve çiçekler;
dağ-dere-tepe
ve ada,
kefenlendi en sevecen hali ile
yarılan toprağa dolan ana..!



kalp krizi yağdı
kanserli bulutlardan tarlalara.
ve anne yağdı,
Hacı Bektaş kucağında
sevişen kurda kuzuya.
ve biz yakamoz dilendik
Aydan,

soluđa anlam katan kavgaya
řavk dilendik.
yoksa,bize lazım olan beklemek mi?
“dünyada okunacak en iyi kitap” için
deđilse
hangi kavga güzeldir ki?

Aydan Örtülü

Hayalleme

akşam,
kül rengi kollarını açarak
gecenin canevine yol alıyordu.
sahiller,
issizliğin sokaklarında kaybolurken;
deniz,
kadife tenli bir ayışığı ile
yıkaniyordu.
gözlerin,
dudakların,
avuçlarımı yakarcasına sıcak
yanakların,
başın.
bütün bu güzelliklerin
tanrısal titizlenmelerle
yüzüne işlendiği başın,
omuzumun üzerinde,
bir kedi sıcaklığında;
suskunduk.
bakışlarımız,
yakamozda yıkanan
ayışığı altında erirken
savmıştık bütün kötülükleri
tarihin izbe kovuklarına,
sevdalıydık ölesiye,
hürdük,
ve ateş çemberinde bile acıların
mutluyduk.
birden fesleğen kokulu yağmurlar indi
gecenin çatısına,
ortalık anne koktu
toprak çatlarken kurumuşluğunda,
ve ağaçların
yangın yeriye kökleri
susuzluğunda,
kuraklık çeşitlenip çeşitlenip
dünyanın yakasına yapıştıyordu.
ve tabiat,
bütün sevecenliğiyle bana,
seni armağan ediyordu.
bütün tanrılar
kıskançlıkla bakıyordu bana,
ve gökkuşağı renginde çiçekler,
ayağının bastığı yerlerde açıyordu.
alıp götürmüştü,
kokun gibi güzel yağmur
denizin tüm hırçınlığını.
ve suskunluğunda dans ediyordu
bütün ışıklar.
rüzgar tenimize deđiyordu,
gözlerinin bebeklerinde gönençli
pırıltılar dans ediyordu.

..ve çok uzaklarda
tanrılar ağlıyordu.
ayışığı emzirmiş yağmur damlaları
yavaşça saçlarını okşayarak,
bin bir renk yansıması altında
yanaklarına süzülüyordu.
içimde bir çocuk,
senin olduğun yere
düşe kalka koşuyordu,
ve ölüncesine seviyordu.
ve pembesini kırmızıya yayan
yanakların
büyüleyici güzelliğinle
ışıl ışıl yanıyordu.
çocuk;
içimdeki,
ölürcesine seviyordu.
bağrıma ok ok saplanan
kirpiklerinin ucunda
buluşan su damlacıkları,
çiçeği dalına zorlayan
badem ağaçları gibi
gözlerini süslüyordu.
gözlerin denizleri,
gözlerin sensizliğimle boş,
sensizliğimle anlamsız bedenimi,
ve çocuğun büyüttüğü hayalleri...
sıcaklığın,
kulaç kulaç gövdeme yayılırken,
büyülenmiş gibi
huşu içinde seyrediyordum seni.
aynı;
yağmur ve ayışığı gibi,
çocukla anne gibi,
su gibi,
dostane ve davetkardı bakışların.
ama,
eğilip de öpmeye kıyamıyordum
dudaklarını, gözlerini,
ve o harika güzelliğini...

büyü bozulacak diye korkuyordum!

30.Haziran.2000 / İstanbul

Aydan Örtülü

Korkulu Rüyalar Görüyorum Anne

eskiler;
"kapanırken kapının biri,
açırmış bir diğeri" diyorlar.
yani;
kötü de olsa başa gelen,
"her işten bir hayır" bekliyorlar.
ama;
bu iş hep böyle olmuyor,
her işten bir hayır doğmuyor
ve,
yüzümüze kapanan kapıların ardından
başka kapılar açılmıyor.
hani;
başına gelmeyen bilmezmiş,
ve, açın halini ancak
aç olanlar bilirmiş.
demem o ki;
denize düşen sarılırmış yılanla.
ve ben açım.
ve başımda bin bir türlü hal var,
her işte bir hayırsızlık
ve başka yerden açılmamacasına
bire birer kapanıyor kapılar.
yüzme bilmiyorum,
ve yüksekten de korkuyorum,
ve düştüm bir yarısında gecenin
karanlık sularına denizlerin.
boğuluyorum,
ama sarılmayacağım yılanlara
takıp da şarkıları saçlarının sarısına
..el vermesi için;
bekliyorum.
sırılsıklam,
ve her yanımdan kanıyorum.
uykusuz, yorgun, viran
ve yanıyor ciğerimin ortası.
sesini getirir bilmediğim bir şarkı,
gözlerinin yaşını getirir:
"okyanus mu iki şehrin arası
kaç saatlik yol ki şunun şurası? "
azgın dalgalar, ölümcül
Aydan
ve yıldızlardan gözlerimize konuk
yakamozları boğan
ve kuşatmışlığında azgın dalgaların,
okyanusta kaybolan gemilerin
imdadına yüzen yunuslar misali
bekliyorum,
depremlerle yitirdiğimi.

20.Haziran.2000/İstanbul

Aydan Örtülü

On Yedi Ağustos İki Bin Dört Salı

..ve;
karanlıktan çekilen bıçaktı
o an bütün zamanlar
ve büyük gürültülerle,
ardına kadar kapandı kapılar.
..gidecektin...

keskin bağırtıların şarkısı geçecekti
penisiline boğulmuş damarlarından.
kanadından vurup mülteci kuşları,
hançerledin
yıldızlara belenmiş geceyi,
..ve gittin...
artık bana kalacaktı
yenilgisiz sözlerin,
çalınan şarkılar,
sesinde anlamlı öyküler,
bütün iyi dilekler,
ve şizofren caddelerinde kentin
gölgeler yitirdiğimiz
gidişler;
..bana kalacaktı.
şimdi;
bana kaldı,
kendime kundak bildiğim
gecelerin sabahında
binlerce şairin
bıçak sırtındaki sancısı.


..gidişin,
belki de ardına bile bakmayarak,
ve bir dağ ateşinin alazını
ciğerime damlatarak;
bir kahroluştu bu.
ismin nakışlanmış
ses vermeyen duvarlara,
istasyonlara,
taksi duraklarına,
mezar taşlarına,
ateşe,
suya.
yüzünün sarışın sıcaklığında,
kulak kabartmak
yüreğimin yangınına,
ve kefenleyerek uykuları,
sabahın alacasında
uyumak yokluğuna.
artık;
aşinalığını yitirmiş
bir kumrallık olacaktı yüzüm,
kesindi,

ve gülüşünü de unutacaktım
masamda.
saçlarında bir teli daha
dökülecekti fırtınanın,
nehirler bulutlara taşınacaktı,
böyle bir vakitte
kışa duracaktı nar çiçekleri,
ve şakaklarımı ablukaya alan
zemheri beyazı,
kaburgama çöreklenen ağrısı,
ve daha da derine gidecekti
yokluğunun yarası.
gidişinle ülkesiz kalmıştım,
yurtsuz,
kentsiz.
dilimi de unutmuşum,
ki feryadım yürüdüğü yollardaydı.
kent ışıkları
sönüyordu birer birer,
evlerin çatısına
yıldızlar yağıyordu,
Aydan
ışık ve gölgeler yağıyordu,
ve doğduğum şehir
artık kayboluyordu.
kimliksizdim,
çaresizdim,
boşa arıyordu
taşını toprağını ellerim;
sen, benim şehrim değil miydin?

iyi de;
biz bu kavgalara bilememiş miydik
hasretimizi?
bu kahrolası aydınlığa,
kalabalıkların kirlettiği sabahlara,
ve etrafımızı kuşatan duvarlara
yaylım ateşti ya
en içtenlikli,
en sıcak şarkılarımız:
"gecenin matemini
aşkımıza örtüp sarayım,
gittin;
şimdi ben,
seni nerede bulup yalvarayım"
..dağlar devrilirdi üzerime,
sen söylerdin,
ve yakamozları ağlatırdı
nağmelerin süslediği sesin.
ellerimizi vermiş de
yakmıştık ıslak kumları,
"akşamın olduğu yerde

bekle diyorsun,
gelmiyorsun;
çünkü,
seni çok sevdiğimi biliyorsun" ezgili,
ve o şarkılarla
ağlamıştık ya sevgili.
dişimi dişime dayarcasına
ısırdım dudaklarımı,
vaktim olmadı bunu unutmaya
ne yazık ki...
bu kentte voltalar yitikti,
ve hiçliğimize anı şarkılar;
veda idi.
o, iki gözün acısına kapaklanmış,
ölü köpek bakışlarıyla
gelincikti iki gözüm.
yollarını beklemek var ya,
o dönüşü olmayan yollarını;
belaydı.
yokluğunun beynime çöreklenen acısı;
belaydı.
ve beni ablukaya alan
dört duvar;
belaydı.
ve yıldızlar
gecenin alacasına göz ederken
baktım,
yine hüznün içindeydi gülüşün,
çok içtendi,
ve çok güzeldi.
yüzünde,
buz tanrıçasının ebemkuşağı vardı,
selamın bildirge,
gidişin,
ve geceden güneş gibi yitişin
öyle mağrur,
öyle diktin.
ve yüreğine yakışan sevdayı
savunmuştu,
çıplak gözlerin.

..ve;
karanlıktan çekilen bıçaktı
o an bütün zamanlar,
ve büyük gürültülerle
ardına kadar kapandı kapılar.
..gitmiştin...
gidişinle ülkesiz kalmıştım,
şehirsizdim.
yurtsuz,
kentsiz,
memleketsiz.

oysa;
nabzi avuçlarımda atardı bu şehrin,
ki yaşanacak zamanları
bir kalemde silip ömrümden,
gitmemen için dönüşsüz yollara
seve seve ölebilirdim.
ve yerim senin yanındı,
..bilirdin...
şaşkın,
telaşlı,
ve ürkektim,
ve sana mülteciydim.
boşa arıyordu
artık bağını,bahçesini gözlerim;
sen,benim şehrim değil miydin?

01.Temmuz.2000 / İstanbul

Aydan Örtülü

Sarhoşun Mektubu

sana gelmek istedim dün gece.
hasretin,
bulutlarda bağdaş kurmaktaydı,
ve kanımda da şarap vardı.
mendilci çocuklar oynuyordu
otobüs durağında;
geçip de gözlerimdeki kalabalıklardan
kapına gelmek istedim.
bütün otobüsler boştu,
ve bütün duraklar.
adını bile bilmediğim birinin
yatağında yattım,
ve durbünlüyordu gölgemi
dikbaşı bakışlar.
gecenin zulasında
yola çıkmıştı uğrular,
ay karanlık;
unutmuşum ayaklarımı kapı önünde,
çalmışlar...


ellerini tutmak istedim dün gece.
çöplükler sokak kedilerine
güneşli bir demet sunmaktaydı,
ve kanımda da konyak vardı.
kuş soluğu kokulu
yağmurlar yağıyordu sokağına,
derip de yediveren şiirleri
yürek soframdan
pencerene ürkek serçeler getirdim.
bütün evler boştu,
ve bütün apartmanlar.
insancıl olan her duyguyu
hesapsızca paylaşmalardaydım,
ve umudun rengine bürünüyordu
asi şiirler,
senli yazılar.
oysa, aşkını
çalmaya hırsızlanmıştı ellerim
birden doğdu geceye ay,
aydınlık;
yakalandım polise,
ellerimi kesip atmışlar...


gözlerini görmek istedim dün gece.
bir sokağın kuytusunda
ölüler kurşunlanmaktaydı,
ve kanımda da votka vardı.
gökyüzünde birer birer
yıldızları söndürüyordu Hera.

serip de bıçaklanmış uykuları
urbasından,
kirpiklerinin parmaklığında,
gözlerinde tutuklanmak istedim.
bütün mezarlar boştu,
ve bütün tabutlar.
karaları değil,
yıldızları kuşanmalardaydım,
ve tenceresinde
tehlikeli şiirler pişirmekteydi
sarhoşlar.
zamanın bilinmezinde durmuştu
bütün saatler
saklamıştım cüzdanımda,
şanssızlık;
düşürmüşüm bilmediğim bir yerde
gözlerimi,
kaybolmuşlar.


şimdi;
ne el, ne ayak,
ne de göz kaldı.
gökdelenlerin görkemli şahikasının
gölgelendiği yerde,
baltalanmış çınar gibi
ayrı düşmelerdeyim.
bir ceset,
şişiyor parkın ortasında yavaş yavaş
kara gözlüklü,
kara gölgeli adamlar
yarın,
onu sehpada asacaklar.
başı puşilenmiş korkulardayım,
ve bu gece,
içkiyi böyle karıştırmamalıydım.
gelemiyorum sana,
yok işte ellerim,
ayaklarım,
ve gözlerim yok işte.
göremiyorum, yokluklardayım.
oysa,
yüreğimizden hüznü dolu
çiçekler derlemiştik;
damarlarımda alkol,
damarlarımda kara gölgelerin
ayak sesleri;
kopardılar.
yetiş!
bir yüreğim kaldı bende,
..emanetin.
ihanetsiz soluklarla,

ölü köpek bakışlarındayım.

25.Haziran.2000/İstanbul

Aydan Örtülü

Son Sözü Yine Sen Söyledin

yavru ağzı şafaklarda,
sabahın alacasında
ayaklarının ucundayım,
istemem kıyıcıları,
bir işaret ver;
ben kendimi kurşuna dizerim.

yüzümü hep sert rüzgarlara tuttum.
çatıma vurur denizlerin fırtınası.
..ve seni sevdim,
ve gönül koymadım sana.
doğa uyurken kar altında,
birer birer patlayan
kardelen çiçeğiydim.
seni sevdim.
ben, bir ışık demetiyle muştulanan
yıldırımlar gibiydim
gözlerimdeki acıların
nasırını yumuşatarak
koştum yaylaların baharına,
sana gelen bütün sulara,
ve akan pınarlara kulaç attım.
şimdi yelkovanın bakışlarına,
akrebin kuyruğuna takılı
ölümleri bekleyemem.
iki dudağının arasındayım,
istemem kıyıcıları,
bir işaret ver;
ben kendimi kurşuna dizerim.

yaşanacak onca yıllar duruyorken,
ömrümün kalanının
yalımındayım
..ve seni sevdim.
yaşamak,
kaldıramadığım bir kahkahadır
sırtımda.
yaralanmış zamanların,
ağustos serinliğidir
kan ter içinde yüzüme şamarlanan.
ve yarım kaldı artık
size dair sevdam;
posta adresleri,
Spil dağları,
Soma,
Yırca,
şehri Manisa,
..ve doyamadım sana.
yaşamımın binlerce yıllık serüveni,
ve içini bezeyen
milyonlarca öyküyü süregeldim.
ayaklarının altındayım,

istemem kıyıcıları,
bir işaret ver;
ben kendimi kurşuna dizerim.

tenini öpen toprağa
yüzüm sürdüm.
dileklerimin gerçekleşmesi için
dumanından halkalar yapıp
içtim sigaramı,
..ve seni sevdim.
bütün dudaklarda,
ve bütün yüreklerde
aynı ağırlığı bulan sözleri söyledim,
ve değiştirdim yaşamı sözlerimle.
yüzümün bir yarısı sana bakar,
diğer yarısı ölüme.
ayaklarının altında,
parmaklarının ucundayım.
istemem kıyıcıları,
bir işaret ver;
ben kendimi kurşuna dizerim.

Anka gibi,
kendimi yeniden yarattığım külleri
Gediz'in sularına savurdum,
ve çağlıtlarına dağıldım.
..ve seni sevdim.
sevdim seni,
sevdim,
sev...

Aydan Örtülü

Sübjektif

altın kafeslere de olsa,
kuşların kapatılmalarını istemiyorum.
..ve akvaryumlara balıkların.
sevmiyorum dar yerleri!
çünkü,
özgürlüğe dair sevdalar büyütüyorum.
ama;
birkaç zamandır
gecelerin en alacasında,
en olur olmazında yani,
dev bir akvaryumun
renkli ışıklarınca,
geçip de karşısına
radyomu seyrediyorum.
..ve saati gelince,
gelince vakti zamanı,
okyanusların maviliğince kara radyomdan
türkülerin çağlıtlarını
takıp da saçlarına,
"bana armağan"
annemin, tıka basa şefkat dolu
sesinde seyrediyorum.
..gözlerimi ayırmadan.


çocukların;
merakla ve sevinçle
toplanıp da başına akvaryumun,
camına küçük parmak darbeleriyle
vurmaları gibi
..balıkları çağırmak için...
..el ediyorum.

18.Haziran.2000/İstanbul

Aydan Örtülü

Şehir

güzelliğince sarışın,
fırtınalı denizlerinde
azgın dalgalara yenik
ürkek bir balık oldum.
..ve çoğalttım okyanusları içimde.
çiçeklerini kana boyadığım dalında,
yaralı bir keklik oldum;
gökkuşağı büyüttüm içimde.
susuzluğuma yağmur,
gülüşüme deniz yıldızı düşürdüm
yüzdüğün suların platosundan.
dağları mesken tutan karlar,
sebepsizce ağlayan çocuklar,
ve karanlığı yırtan
yıldızlar kadar beyazdın.
aktın.
çağıl çağıl.
çocuk gülüşlerine,
ve dudak payı kalmamacasına
kulaklarıma doldurduğum sesine,
..o çocuk sesine tutuldum.
alışkındı bileklerim tutulmalara,
bedenim tutuklanmalara,
..ve zindanlara.
ama,bu başka bir şeydi.
kan ter içinde çağlayan
yalnızlık vardı dudaklarında,
sahiciydi,
ve benim gerçeğimdi,
..öptüm.
yok; hayır,
bu kenti terkedemem,
terketmeyeceğim.
ve,bu şehirden gitmeyeceğim.

yanardağların,lavların,
fırtınaların,boranların,
ve yokluğunla;
katlime bilenen kılıçların ortasında,
vaktin
zelzele kırığı acılarla kaynadığı,
uykuların hoyrat çılgınlıklarla yırtıldığı
o gecelerde
borç alarak gündüzlerden,
gelip saçlarına sığındım.
alevlerin,
ve kurtuluşsuz yangınların
izdüşümüydü gamzelerin
gülüşünce yüzünde biriken.
sahiciydi,
ve benim gerçeğimdi,
..öptüm.

ve bin yıllık hüküm giydim
gözlerinin ülkesine.
parmaklarının kafesine düştüm
avuçlarında,
ve serildim ayaklarına.
..çünkü sevdim.
memleket diye sevdim.
doğduğum,
yeniden hayat bulduğum yerdin.
büyüdüğüm,
seninle solduğum,
ve sen olmayınca;
öldüğüm.
yurt bildim seni,
kent bildim.


yok; hayır,
bu kenti terkedemem,
terketmeyeceğim.
ve,bu şehirden gitmeyeceğim.

30.Haziran.2000.Cuma / İstanbul

Aydan Örtülü

Yarı Gölge

ağustos on yedi.
ışığı içinde sakladı Çiminigaga,
ve biz
yürüdük geçtik karanlıktan
kanatarak dizlerimizi
ve buradan doğdu ışık
yetingen kuşların kırılğan kaçışına.
gözlerimizin uçurumunda,
bizler;
kılıcı hiç kan görmemişler,
yitik ülke kıyılarında
aydınlanmadaydık
kendi içimizden gelen ışıkla.
oysa, kaçmak
daha fazla kavgaydı fırtınayla.


ölüm açtı tarlalar çiçek çiçek
siklamen, kardelen ölüm açtı,
ve bir öfkeli tufanın ardından
şarap sundu Soratanga;
Aydan
jüpiter'e kadar
bütün kılık değiştirmiş tanrılara.



açıktı gözleri.
kuşlar yerine getirdi birer birer
kendilerinden istenilen herşeyi
ve oynamaktaydı herkes
kendisine dağıtılmış olan eli.
elleri soğuk,
solgundu benzi
ve paramparçaydı
antibiyotiklerin,
ağrı kesicilerin saldırdığı
damarları.
ve harmanda kalmıştı ekini.
ama, o kadar güzeldi ki;
kendi gözlerinde olmalıydı yeri.
ve bir buzlu camın ardında kalan
çıplaklığıydı
en güzel elbisesi.


ölüm açtı tarlalar,
begonviller, sardunyalar
ölüm açtı;
uyumaya yattığı,
kendi korkularımızı

ve tükeniksiz acılarımızı yarattığımız
toprak.
ve biz hazırlanırken karakişaya
giderek kimsesizliğı yaşamaya
derinleşiyordu
yalnızlığımızın hüznündeki
çatlak.

Aydan Örtülü

Yellim Yellim

bize bu dünyayı hep
cennet gibi söylediler,
bütün ümera-i azam
ve bütün beyler.
yaşamak,
yemek – içmek
ve sevişmek
bir ömre bedel dediler.
oysa,öyle değil hayat,
öyle değil gördüklerimiz
savrulmuşuz,
yenilmiş ordular gibiyiz,
susunuz.
açlık,
yoksulluk,
savaşlar,
hastalıklar,
acılar,
her yanımız yangın,
her yanımız kan,
her yanımız ter;
hani ya cennet, beyler?
aydınlık içinde olsun,
ne diyordu Aydan;
“bokla yapılan,osurukla gider”

Aydan Örtülü